

Claire Polders: 'Capelle was een inspiratiebron voor mijn boek'

Eeuwige Kermis over een tijdloze poldergemeenschap

Claire Polders is auteur en is opgegroeid in Capelle aan den IJssel. Haar vierde roman Eeuwige kermis gaat over een tijdloze poldergemeenschap die in een toeristische trekpleister verandert, en verscheen onlangs bij Uitgeverij De Geus. 'Ik had deze roman nooit kunnen schrijven als ik niet in deze stad en deze polder was opgegroeid.'

► **Claire Polders**
▷ *Capelle aan den IJssel*

Als kind nam ik de plaats waar ik opgroeide voor lief, want ik had geen andere plaatsen om hem mee te vergelijken. Vrolijk huppelde ik iedere morgen over pleintjes en stoeptegels naar 'Het Startblok'. Wanneer de sloten bevroren waren, schaatste ik tot mijn voeten gevoelloos werden en op lange zomeravonden rende ik joelend achter de auto's aan, die dankzij het bord 'Vaart Minderen Spaart Kinderen' stapvoets de buurt betraden.

Ook was ik vaak in Paradijsseel te vinden om met mijn kaplaarzen in het drasland te banjeren of ondersteboven aan de klimrekken te hangen. Voor volwassenen was Paradijsseel een vervallen speeltuin op lichtvervuilde bodem. Voor ravottende kinderen was het een utopie. Ook als je er met kapotte knieën vandaan kwam.

Pas in mijn tienerjaren raakte ik teleurgesteld in de plaats waar ik woonde. Wat voor mijn ouders de ideale plek was om hun kroost groot te brengen, was voor een dwarse puber niets anders dan een nieuwbouwwijk. Een stad? Er waren geen theaters of bioscopen en nauwelijks cafés. Capelle was het resultaat van ambtenaren, planologen, bouwmeesters en investeer-

Ik had deze roman nooit kunnen schrijven als ik niet in deze stad was opgegroeid.

FOTO:PR

ders. Een randgemeente, waar de metro niet verder reed dan Capelse Brug. Met achttien jaar zei ik Capelle vaarwel om in Tilburg te gaan studeren. Alleen in de weekenden kwam ik nog thuis en dat de stad groeide, viel me pas op toen er bulldozers bij ons op de dijk stonden. De vervallen speeltuin ging op de schop om een luxe woonwijk te creëren, en die verandering ging me aan het hart. Paradijsseel was de grond van mijn herinneringen; het was alsof mijn verleden was verkocht en de plaats waar ik was opgegroeid niet meer bestond.

Maar een paar jaar geleden maakte ik samen met mijn moeder een fietstocht door de polder en wat mij als kind zo had begeesterd, raakte me op-

» **Het was er saai, geen theater, geen bioscoop, nauwelijks café's**

nieuw; het lage drassige land ver weg van het gedruis. Misschien moest ik daar maar eens iets over schrijven, dacht ik. Op de terugweg kwamen we langs de Dukdalf en reden we uit

nieuwsgierigheid Paradijsseel-park binnen.

In gedachten reconstrueerde ik mijn verleden: daar naast die aangeharkte plantsoenen hadden de wipwappen gestaan met links ervan de stallen. Even verderop was het veldje geweest waar geknikkerd werd en waar moeders met hun kinderen touwtjesprongen. Voor zover ik kon zien was de tennisbaan het enige wat het verbouwingsproject had overleefd. 'En kijk,' zei mijn moeder, 'in dat huis woont onze minister-president.' De saaie nieuwbouwgemeente uit mijn puberteit werd ineens een bron van inspiratie: ik zou

een roman schrijven over een vrouw die in haar geboorteplaats terugkeert en ontdekt dat de minister-president van Nederland boven op haar klimrek woont.

Inmiddels is het boek geschreven en gedrukt. Het fictieve dorp Paradijsseel is geen kopie van Capelle aan den IJssel geworden, maar één ding is zeker: ik had deze roman nooit kunnen schrijven als ik niet in deze stad en deze polder was opgegroeid." Claire Polders: Eeuwige kermis, 18,90 euro, 284 blz, eerste druk, Uitgeverij De Geus. ISBN: 9789044516906.